

Tiesas (trešā palāta) 2019. gada 19. decembra spriedums (Landesgericht Salzburg, Bezirksgericht für Handelssachen Wien (Austrija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – Barbara Rust-Hackner (C-355/18), Christian Gmoser (C-356/18), Bettina Plackner (C-357/18)/Nürnberger Versicherung Aktiengesellschaft Österreich un KL/UNIQA Österreich Versicherungen AG, LK/DONAU Versicherung AG Vienna Insurance Group, MJ/Allianz Elementar Lebensversicherungs-Aktiengesellschaft, NI/Allianz Elementar Lebensversicherungs-Aktiengesellschaft (C-479/18)

(Apvienotās lietas C-355/18 līdz C-357/18 un C-479/18) ⁽¹⁾

(Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Pakalpojumu sniegšanas brīvība – Dzīvības apdrošināšana – Direktīvas 90/619/EEK, 92/96/EEK, 2002/83/EK un 2009/138/EK – Atteikuma tiesības – Nepareiza informācija par atteikuma tiesību izmantošanas noteikumiem – Formas prasības paziņojumam par atteikšanos – Ietekme uz apdrošināšanas sabiedrības pienākumiem – Termiņš – Atteikuma tiesību izbeigšanās – Atteikuma iespēja pēc līguma izbeigšanas – Līguma atpirkšanas vērtības atlīdzināšana – Samaksāto prēmiju atmaksa – Tiesības uz atlīdzinājuma procentiem – Noilgums)

(2020/C 68/04)

Tiesvedības valoda – vācu

Iesniedzējtiesa

Landesgericht Salzburg, Bezirksgericht für Handelssachen Wien

Pamatlietas puses

Prasītāji: Barbara Rust-Hackner (C-355/18), Christian Gmoser (C-356/18), Bettina Plackner (C-357/18), KL, LK, MJ, NI (C-479/18)

Atbildētāji: Nürnberger Versicherung Aktiengesellschaft Österreich C-355/18 līdz C-357/18, UNIQA Österreich Versicherungen AG, DONAU Versicherung AG Vienna Insurance Group, Allianz Elementar Lebensversicherungs-Aktiengesellschaft, Allianz Elementar Lebensversicherungs-Aktiengesellschaft (C-479/18)

Rezolutīvā daļa

- 1) Padomes Otrās direktīvas 90/619/EEK (1990. gada 8. novembris) par normatīvo un administratīvo aktu koordinēšanu attiecībā uz tiešo dzīvības apdrošināšanu un par pasākumiem, kas veicina brīvu pakalpojumu faktisku sniegšanu, kā arī par grozījumiem Direktīvā 79/267/EEK, kurā grozījumi izdarīti ar Padomes Direktīvu 92/96/EEK (1992. gada 10. novembris), 15. panta 1. punkts, skatīts kopā ar Padomes Direktīvas 92/96/EEK (1992. gada 10. novembris) par normatīvo un administratīvo aktu koordinēšanu attiecībā uz tiešo dzīvības apdrošināšanu (dzīvības apdrošināšana) un par grozījumiem Direktīvās 79/267/EEK un 90/619/EEK (Trešā dzīvības apdrošināšanas direktīva) 31. pantu, Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2002/83/EK (2002. gada 5. novembris) par dzīvības apdrošināšanu 35. panta 1. punkts, skatīts kopā ar šīs direktīvas 36. panta 1. punktu, kā arī Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2009/138/EK (2009. gada 25. novembris) par uzņēmējdarbības uzsākšanu un veikšanu apdrošināšanas un pārpadrošināšanas jomā 185. panta 1. punkts, skatīts kopā ar šīs direktīvas 186. panta 1. punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka termiņš atteikuma tiesību īstenošanai attiecībā uz dzīvības apdrošināšanas līgumu sākas no brīža, kad apdrošinājumaņēmējs ir informēts, ka līgums ir noslēgts, pat tad, ja informācijā, ko apdrošināšanas sabiedrība nodevusi šim apdrošinājumaņēmējam

— nav precizēts, ka līgumam piemērojamos valsts tiesību aktos nav paredzētas nekādas formas prasības minēto atteikuma tiesību izmantošanai, vai

— ir norādītas formas prasības, kas patiesībā netiek prasītas šim līgumam piemērojamajos valsts tiesību aktos vai arī minētā līguma noteikumos, ciktāl šāda norāde neliedz apdrošinājumaņēmējiem iespēju izmantot savas atteikuma tiesības būtībā saskaņā ar tādiem pašiem nosacījumiem, kādi būtu bijuši, ja informācija būtu bijusi pareiza. Iesniedzējtiesām, pamatojoties uz vispārēju novērtējumu, ņemot vērā tostarp valsts tiesību aktus un pamatlietas faktus, ir jānovērtē, vai kļūda, kas ietverta apdrošinājumaņēmējam nodotajā informācijā, liedz tam šādu iespēju.

- 2) Direktīvas 90/619, kurā grozījumi ir izdarīti ar Direktīvu 92/96, 15. panta 1. punkts, skatīts kopā ar Direktīvas 92/96 31. pantu, ir jāinterpretē tādējādi, ka tad, ja apdrošināšanas sabiedrība nav sniegusi apdrošinājumaņēmējam informāciju par viņa atteikuma tiesībām, vai arī tad, ja apdrošināšanas sabiedrība ir sniegusi informāciju, kas ir nepareiza, ciktāl apdrošinājumaņēmējam tiek liegta iespēja izmantot savas atteikuma tiesības būtībā saskaņā ar tādiem pašiem nosacījumiem, kādi būtu pastāvējuši, ja informācija būtu bijusi pareiza, atteikuma tiesību īstenošanas termiņš nesākas, pat ja apdrošinājumaņēmējs ir uzzinājis par atteikuma tiesību esamību citā veidā.
- 3) Direktīvas 90/619, kurā grozījumi ir izdarīti ar Direktīvu 92/96, 15. panta 1. punkts, skatīts kopā ar Direktīvas 92/96 31. pantu, un Direktīvas 2002/83 35. panta 1. punkts, skatīts kopā ar šīs direktīvas 36. panta 1. punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka tad, kad līgums ir izbeigts un ir izpildīti visi no tā izrietošie pienākumi, tostarp apdrošināšanas sabiedrības pienākums samaksāt atpirkuma vērtību, apdrošinājumaņēmējs vēl var īstenot savas atteikuma tiesības ar nosacījumu, ka līgumam piemērojamās tiesību aktos nav noteikts, kādas tiesiskās sekas ir tam, ka informācija par atteikuma tiesībām nav sniegta vai ir sniegta nepareiza informācija.
- 4) Direktīvas 90/619, kurā grozījumi ir izdarīti ar Direktīvu 92/96, 15. panta 1. punkts, Direktīvas 2002/83 35. panta 1. punkts un Direktīvas 2009/138 185. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tiem pretrunā ir tāds valsts tiesiskais regulējums, saskaņā ar kuru apdrošināšanas sabiedrībai ir jāatmaksā apdrošinājumaņēmējam, kas ir izmantojis savas atteikuma tiesības, vienīgi atpirkuma vērtība.
- 5) Direktīvas 90/619, kurā grozījumi ir izdarīti ar Direktīvu 92/96, 15. panta 1. punkts, Direktīvas 2002/83 35. panta 1. punkts un Direktīvas 2009/138 186. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tiem pretrunā nav tāds valsts tiesiskais regulējums, kurā ir paredzēts trīs gadu noilguma termiņš tiesību uz atlīdzinājuma procentiem īstenošanai, kas ir saistīti ar netaisnīgi saņemto summu atlīdzību, ko ir prasījis apdrošinājumaņēmējs, ciktāl šī termiņa noteikšana neapdraud šī apdrošinājumaņēmēja atteikuma tiesību efektivitāti, un tas ir jānovērtē iesniedzējtiesai lietā C-479/18.

(¹) OV C 294, 20.8.2018.
OV C 427, 26.11.2018.

Tiesas (otrā palāta) 2019. gada 19. decembra spriedums (Consiglio di Stato (Itālija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – Arriva Italia Srl, Ferrotramviaria SpA, Consorzio Trasporti Aziende Pugliesi (CO.TRA.P)/Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti

(Lieta C-385/18) (¹)

(Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Valsts atbalsts – Jēdziens – Grūtībās nonācis valsts dzelzceļa uzņēmums – Atbalsta pasākumi – Finansiāla atbalsta piešķiršana – Mērķis – Valsts dzelzceļa uzņēmuma darbības turpināšana – Piešķiršana un dalība šī valsts uzņēmuma kapitālā – Nodošana cita valsts uzņēmuma kapitālā – Privātā ieguldītāja kritērijs – Iepriekšējās paziņošanas pienākums par jaunu atbalstu)

(2020/C 68/05)

Tiesvedības valoda – itāļu

Iesniedzējtiesa

Consiglio di Stato

Pamatlietas puses

Prasītāji: Arriva Italia Srl, Ferrotramviaria SpA, Consorzio Trasporti Aziende Pugliesi (CO.TRA.P)

Atbildētāja: Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti